

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.446/2014/3. szám

A Szegedi Ítéltábla a Mayer és Társai Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Grabovszky Norbert (ügyvéd) által képviselt **felperes** felperesnek - a **(jogi főelőadó neve)** jogi főelőadó által képviselt alperes címe szám alatti székhelyű alperes ellen kegyeleti jog megsértésének megállapítása iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2014. április 3. napján kelt 8.P.21.931/2013/6. számú ítélete ellen a felperes részéről 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 8000 (nyolcezer) Ft másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 331 000 (háromszázharmincegyezer) Ft másodfokú eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I N D O K O L Á S

A felperes lánya, **(leány neve)** eltűnését 2012. február 7-én házastársa, **(leány házastársa)** bejelentette a rendőrségen. A bejelentés alapján a **(település 1. neve)** Rendőrkapitányság elrendelte az eltűnt személy körözését a **(leány házastársa)** által adott személyleírás és az eltűnéskor viselt ruházat alapján. A **(település 3. neve)**i vízügyi rendészeti ügyelete 2012. április 26-án értesítette a **(település 2. neve)**i Rendőrkapitányságot arról, hogy a Duna-parton ismeretlen női holttestet találtak. A **(település 2. neve)**i Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Nyomozó Alosztálya még aznap intézkedett a hatósági boncolás elrendeléséről, annak végrehajtására az Igazságügyi Szakértő és Kutató Intézet Kecskeméti Intézetét jelölte ki, és rögzítette a holttest azonosítását célzó adatokat a körözési információs rendszerben. , Másnap, 2012. április 27-én, a boncolás foganatosítása után kiadta az elhunyt eltemetéséhez szükséges engedélyt, és egyidejűleg rövid összefoglalót közölt az elmúlt 24 óra eseményeiről a tömegkommunikáció számára, amely alapján a **(lap címe)** című lap április 28-i számában rövid cikk jelent meg arról, hogy **(település 3. neve)** közelében a Duna partján a víz egy női holttestet sodort ki. Az újságcikkről értesült a felperes és a fia, akik a **(település 2. neve)**i Rendőrkapitányságon telefonon bejelentették, hogy elképzelhető, miszerint a holttest a februárban eltűnt hozzátartozójuk. A felperes és **(leány házastársa)** többszöri azonosítási kísérlet után, 2012. május 24-én felismerték a bemutatott fényképek, illetve a ruházat alapján az eltűnt hozzátartozójukat. Időközben **(település 4. neve)** Város Polgármesteri Hivatal Jegyzője a **(település 2. neve)**i Rendőrkapitányság megkeresése alapján intézkedett az ismeretlen holttest anyakönyveztetéséről és annak közkölségen

történő eltemettetéséről, amelyre 2012. április 27. napján került sor a solti köztemetőben.

- 2 -

A felperes keresetében kegyeleti joga megsértésének megállapítását kérte, és az alperes kötelezését 137 000 Ft vagyoni és 4 000 000 Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére. A személyiségi jogsértést abban látta megvalósulni, hogy az alperes anélkül adta ki elhunyt lányára vonatkozóan a temetési engedélyt, hogy minden szükséges és lehetséges intézkedést megtett volna a holttest azonosítása érdekében. Enne következtében nem volt módja arra, hogy lánya részére megfelelő temetést biztosítson, nem vehetett tőle végső búcsút, és azzal a tudattal kell élnie, hogy lányát ismeretlenül temették el. Vagyoni kárként a holttest exhumálásának és szállításának költségét jelölte meg azzal, hogy lányát **(település 1. neve)**en kívánná eltemettetni, míg az alperes magatartásával összefüggésben általa elszenvedett sérelmek kompenzálására megítélése szerint a keresetében megjelölt összegű nem vagyoni kártérítés lehet alkalmas.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Álláspontja szerint eljárása során jogszabályt nem sértett, a felperes kegyeleti joga sem sérült. A hatósági boncolásról az előírásoknak megfelelően rendelkezett, a halál okának megállapítását követően a jegyzőt értesítve intézkedett a temetési engedély kiadásáról. A holttest azonosítása érdekében minden olyan intézkedést megtett, amelyet számára az ORFK irányadó utasítása előír, így a temetési engedély kiadásával sem valósított meg jogellenes magatartást.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy a feljegyzett 259 150 Ft eljárási illetéket az állam viseli. Határozatának indokolásában kifejtette, az alperes eljárását az eltűnt személyek felkutatásának és a rendkívüli halálesetek kivizsgálásának rendjéről szóló 23/1994. (X.26.) BM rendelet, valamint az 1/2006. (I.11.) ORFK utasítás szabályozza, amelyeknek az alperes maradéktalanul eleget tett, a terhére jogsértő intézkedés avagy mulasztás nem róható. Az alperes haladéktalanul intézkedett a hatósági boncolás elrendeléséről, a halál okának felderítéséről, az azonosítást célzó körözésről, beszerezte a körözési információs rendszer adatait, azt összevetette a holttestről származó adatokkal, s miután az azonosítás nem járt eredménnyel, haladéktalanul intézkednie kellett a holttest eltemettetéséről, amelyet egyebekben közegészségügyi szempontok is indokoltak (ORFK utasítás 114.g. pont). Kiemelte, a temetési engedély kiadásának időpontjában, azaz április 27-én nem lehetett megalapozottan bízni abban, hogy a személyazonosítás rövid időn belül megtörténhet, miután **(felperes leánya neve)** eltűnésekor bejelentett és nyilvántartásba vett személyleírása jelentős mértékben eltért az ismeretlen holttest azonosítása érdekében körözött adatoktól. Minderre figyelemmel a temetés elhalasztásának nem volt jogszabályi alapja, mert nem volt olyan körülmény, amely alapján valószínűsíteni lehetett volna a holttest rövid időn belüli azonosításának lehetőségét.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen előterjesztett fellebbezésében a felperes elsődlegesen az ítélet keresete szerinti megváltoztatását, másodlagosan a támadott ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Az elsődleges fellebbezésének helyt

adó döntés meghozatala esetén a jogalap kérdésében közbenső ítélet meghozatalát kérte. Fenntartotta álláspontját, miszerint az alperes helytelenül járt el a temetési engedély kiadásakor, ugyanis nem tett meg mindent annak érdekében, hogy a holttest azonosítására sor kerülhessen. A megtalált holttest életkora, ápoltsága, terhességi csíkjai alapján az alperesnek arra kellett volna következtetnie, hogy az elhunytat valaki keresi, ennek ellenére még egy napot sem hagyott arra, hogy a holttest azonosítása megtörténhessen, a temetési engedélyt már a boncolás napján kiadta. Nem vitatta, hogy az alperes a holttest azonosítása érdekében teljesítette az ORFK utasításában foglaltakat, annak eredményét azonban nem várta meg. Kiemelte, közegészségügyi szempontok sem indokolhatták a temetésről való gyors intézkedést, hivatkozása szerint köztudomású, hogy ma már a holttestek temetésére rendszerint jóval a halál beálltát követően kerül sor.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Álláspontja szerint eljárása során az ügyben irányadó valamennyi jogszabályi rendelkezést betartotta, felróhatóság nem terheli. Hangsúlyozta, hogy a boncolás tényleges időpontjára ráhatása nem volt, nem kérte azt soron kívül elvégezni, ettől függetlenül azt a kirendelést követő igen rövid időn belül fogantatosították. Kiemelte, hogy az ORFK utasítás 114.g. pontja abban az esetben ad lehetőséget a temetés időpontjának elhalasztására, ha a holttest azonosításának lehetősége rövid időn belül valószínű, a perbeli esetben azonban ilyen körülmények nem álltak fenn, a holttest adatai ugyanis nem mutattak egyezést a körözési rendszerben rögzített eltűnt személyek egyikének adataival sem.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az elsőfokú bíróság a tényállást a bizonyítékok okszerű mérlegelése eredményeként helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetései a jogszabályok helytálló értelmezésén alapulnak, érdemi döntésével és határozatának indoklásával az ítélőtábla egyetért, ezért az elsőfokú ítéletet annak helyes indokai alapján helybenhagyta a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel kiemeli az alábbiakat.

A perbeli esetben az alperes az eltűnt személyek felkutatásának és a rendkívüli halálesetek kivizsgálásának rendjéről szóló 23/1994. (X.26.) BM rendelet, valamint a rendkívüli haláleset esetén követendő rendőri eljárás szabályzata kiadásáról szóló 1/2006. (I.11.) ORFK utasításban foglaltak szerint volt köteles eljárni a holttest boncolásának elrendelése, az elhunyt személyazonosságának felkutatása és a temetéséről való intézkedés során. A peradatok alapján megállapítható, hogy az alperes eljárása során a fenti jogszabályi rendelkezéseket maradéktalanul betartotta, a holttest megtalálását követően az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. tv. 218. § (1) bekezdésében foglaltak alapján intézkedett a hatósági boncolás elrendeléséről, majd az 1999. évi XLIII. tv. 24. § (2) bekezdése alapján kiadta a temetési engedélyt. Tény, hogy megkísérelte a körözési információs rendszer adatai alapján a holttest beazonosítását (ORFK utasítás 114. c. pont), a felperes lányának eltűnéskori

személyleírása és ruházata azonban lényeges eltéréseket mutatott a megtalált holttest adataihoz képest. Lényeges emellett, hogy **(felperes leánya neve)** 2012. február 7-én tűnt el, azaz a holttest megtalálását megelőzően mintegy két és fél hónappal, míg az elsődleges vizsgálatok szerint a Dunában megtalált holttest mindössze egy hete lehetett a vízben, mielőtt partra sodródott. Ezekre az eltérésekre figyelemmel nem róható az alperes terhére, hogy nem merült fel benne annak a gyanúja, miszerint a holttest azonos lehet **(felperes leánya neve)**val, a felperes lányával.

Az ORFK utasítás 114. g.) pontja szerint a temettetést - amennyiben a holttest azonosításának lehetősége rövid időn belül valószínű - a vonatkozó jogszabályok által biztosított ideig el kell halasztani. Ilyen körülmény azonban a perbeli esetben nem merült fel, a felperes lányának személyleírása, valamint a holttest adatai közötti jelentős eltérések alapján nem merülhetett fel a gyanú az iránt, hogy a megtalált holttest eltűnt személyként regisztrálásra került, így nem volt valószínűsíthető a holttest rövid időn belüli azonosíthatósága, a hozzátartozók felkutatása. Nem hagyható figyelmen kívül az a körülmény sem, hogy sem a felperes, sem **(leány házastársa)** nem ismerte fel a holttestben eltűnt hozzátartozóját az azonosítások első megkísérlésekor, a felperes csak május 24-én utalt arra, hogy némely, a holttesten talált ruhadarab hasonlít a lánya által is viselt ruházatra. Eddig az időpontjáig az alperes nem feltételezhette, hogy a megtalált holttest azonos a felperes eltűnt lányával.

A hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján az alperes a temetési engedélyt a boncolást követően azonnal kiadhatta, s miután a körülmények a temetés elhalasztását a már kifejtettek szerint nem indokolták, az alperest felróhatóság sem terheli a temetésről való haladéktalan intézkedéssel összefüggésben. A fentiek alapján helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a kártérítési felelősség Ptk. 339. § (1) bekezdésében részletezett jogszabályi feltételei nem teljesültek.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes fellebbezési eljárási költségeinek viselésére. Az alperes a másodfokú eljárásban jogi előadó közreműködésével járt el, aki az útköltségen felül a jogtanácsosokra vonatkozó jogszabályi rendelkezések alapulvételével kérte munkadíja megállapítását.

A jogtanácsosi tevékenységről szóló 1983. évi 3. tvr. (Jtvr.) 16. §-a értelmében a jogi végzettségű, büntetlen előéletű magyar állampolgár jogi előadóként alkalmazható. Feladata a jogtanácsos irányítása és ellenőrzése mellett a jogtanácsosi munkához szükséges szakmai ismeretek elsajátítása és a jogtanácsos munkájának segítése. A jogi előadóra a jogtanácsosra vonatkozó rendelkezéseket megfelelően alkalmazni kell. A Jtvr. Idézett rendelkezéséből következően a jogi előadó csak a jogtanácsos helyetteseként járhat el jogi képviselőként. Ilyen esetben a fél jogi képviselője az adott szervezettel munkaviszonyban álló jogtanácsos, a ténylegesen eljáró jogi előadó csupán helyettesíti a jogtanácsost, ebből a szempontból helyzete az ügyvédjelöltével azonos. A perköltség ilyen esetben is a jogtanácsosi tevékenység alapján illeti meg a szervezetet, azaz ha a pernyertes felet jogtanácsos képviseli a

perben, képviseleti munkadíjra, mint perköltségre igényt tarthat akkor is, ha a perben a jogtanácsos helyettesként ténylegesen jogi előadó jár el. A jogi előadó ugyanakkor nem csupán a jogtanácsos helyetteseként járhat el munkáltatója képviseletében, hanem mint alkalmazott - meghatalmazás alapján - gazdálkodó szervezet, továbbá állami és önkormányzati szervezet perbeli képviseletét is elláthatja azok működésével összefüggő ügyekben a Pp. 67. §. (1) bekezdés d), e), h) és i) pontja értelmében. Ilyen esetben azonban a jogi előadó nem minősül jogi képviselőnek, ezért az általa képviselt fél csupán a Pp. 75. §. (3) bekezdésében írt keretek között tarthat igényt perköltségre. Ennek megfelelően részére munkadíj nem állapítható meg, de igényt tarthat az őt képviselő jogi előadó mint alkalmazott bíróság előtt való megjelenésével felmerült útköltség megtérítésére.

Jelen esetben az alperes képviseletét ellátó **(jogtanácsos neve)** jogi főelőadó nem az alperes jogtanácsosának helyetteseként járt el a perben, hanem az alperes alkalmazottjaként, az alperestől kapott (az elsőfokú periratokhoz 5. sorszám alatt csatolt) meghatalmazás alapján, következésképpen a pernyertes alperes - a fent kifejtettekre figyelemmel - perköltségként jogi képviseleti munkadíjra nem, kizárólag az alkalmazottja másodfokú tárgyaláson való megjelenésével felmerült útköltségre tarthat igényt. Az útköltség összegének meghatározása során a 60/1992. (IV.1.) Korm. rendelet szabályai alkalmazandók, amelyek alapján az alperesi jogi előadó által az utazáshoz igénybe vett személygépjármű paramétereit és a kormányrendeletben meghatározott fogyasztási normákat figyelembe véve az alperes részére az általa megjelölt 8000 Ft útköltség, mint perköltség megállapítható volt.

A felperes személyes költségmentessége folytán feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket - a fellebbezés sikertelenségére figyelemmel - a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Szeged, 2014. december 10.

Dr. Szeghő Katalin sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.	Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró